

1.

יום ראשון, י"ד אלול תשס"א

ח'ה

במטבח היתה ההמולה גדולה, התארגנות בוקר של הבנים.

בסלון עמדה חיה לבד, בשקט, מול החלון. היא כבר היתה לבושה, לא צריכה לארגן שום דבר, והעדיפה להתפלל שחרית אחרי שכל הבנים ייצאו מהבית ויהיה שקט. בינתיים היה לה פנאי להסתכל בחלון. לראות את הנהרות התכולים של תלמידות צועדות לבית הספר. החולצות שלהן בוהקות, מגוהצות. עד למקום עומדה, יכולה היתה לראות את הקפלים הנוקשים של החצאיות החדשות. הילקוטים הנוצצים שעל הגב שלהן. לא כבד להן? ביום הראשון, בטח לא. ההתרגשות הופכת כל דבר לקל. הנה רבקי גיטי, יוצאות מהבנין ביחד. חיוכים

רחבים על פניהן. הן צעדו במהירות, נעלמו תוך כמה רגעים מעיניה של חיה.

למה את עומדת כאן ומייסרת את עצמך? גערה חיה בעצמה. לא היתה מסוגלת להתנתק מהחלון. מהמראה המלהיב הזה, החי כל כך, שזרם ברחוב. המראה שהיא לא חלק ממנו.

"יום נעים! בהצלחה!" - שמעה את קולה של אמא. זהו, התארגנות הבוקר של הבנים מתקרבת לקיצה. "הי, אמא, נגמרה לי הכרטיסיה!" - קרא חיים. אמא ביקשה לראות, מצאה ריבוע פנוי. "במספר שבע עוד לא ניקבו לך". עוד כמה בקשות קטנות ו- זהו. הדלת נטרקה, מותירה אחריה דממה.

דממה? האמת, לא מדויק. יודי נשאר בבית כמו בכל יום, דפק בעליזות על כיסא האוכל, מוסיף: "בה בה בה". וגם אמא כאן, מתקרבת אליה. נעמדת לצידה ליד החלון. "היום הראשון לשנת הלימודים תשס"ב, איזה יום מרגש!" - הכריזה. היא באמת מרגישה כך, או מזייפת עליצות למענה? תהתה חיה. "את מאמינה שאת כבר בכיתה ו', חיה?"

חיה גיחכה. היא בכיתה ו'? אפשר לקרוא לזה כך? קודם שתהיה בכיתה, ואחר כך תחשוב באיזו... הכריחה את עצמה להסתובב מהחלון, להתנתק מהמראות.

"בואי למטבח, תשתי משהו", ביקשה אמא, חיוכה צופן סוד. על השולחן במטבח המתין לה חטיף מיוחד, יקר. שוקולד מריר במילוי בטעם אגוזים, כזה שקונים בחנות הטבע בהזדמנויות מיוחדות. 'לחיה היקרה, בהצלחה

ביום הראשון ללימודים ולאורך השנה כולה! באהבה,
אמא'.

"תודה רבה, אמא!" - השתדלה חיה לזייף עליצות
למען אמא. אמא הטובה, שעושה בשבילה הכל. ומה
תעשה, שיחד עם כל ההערכה והתודה, היא בכל זאת
לא מרוצה...?

"בה בה בה!" - קרא יודי, מושיט יד מתחננת לעבר
השוקולד שלה.

"בה, יודי חמודי. אתה לא צריך את השוקולד שלי. חבל
לבזבז אותו עליך", הסבירה חיה לתינוק, שנעץ בה מבט
רציני, כאילו הוא מבין. "עוד מעט אמא תביא לך משהו
אחר".

בחדר שלה, ליד הסידור, נזכרה פתאום בפריידי. אח. זה
כאב. איך לא חשבה עליה עד עכשו? פריידי עוטה עכשו
תלבושת, על כתפיה רצועות ילקוט. מתיישבת על כיסא
בכיתה, מול לוח ירוק, סביבה חברות. פריידי כבר לא
בבית. וכמה שהיא שמחה בשביל פריידי, היא גם עצובה
בשביל עצמה. אפילו את פריידי כבר אין לה.

מלי

"הי! מלי! חכי רגע!"

מלי נעצרה, הסתובבה. "שושי!" - קראה בשמחה. "יו,
כמה זמן לא ראיתי אותך! מה נשמע? תתחדשי על
הילקוט!"

"תודה", חייכה שושי. "מה איתך? אני רואה שהחלטת בסוף להמשיך עם הילקוט משנה שעברה. למה? כל הזמן אמרת שהכי מוצלח לקנות ילקוט חדש בכיתה ז'!"

"אני עדיין חושבת ככה, רק החלטתי לחכות קצת..." צחקה מלי. "אמנם הכי נחמד לחדש את הילקוט ביום הראשון ללימודים, אבל בשביל יום אחד - לא היה לי שווה להפסיד את ההזדמנות".

שושי בהתה בה, מקמטת מצח.

"לא הבנת על מה אני מדברת, אה?" מלי צחקה שוב. היא היתה עליזה היום במיוחד, ולא רק בגלל שזהו היום הראשון ללימודים. "בואי ואזכיר לך: אח שלי מתחתן בעוד יומיים, באמריקה".

"ויו!!! - התלהבה שושי. "מה קרה לי, איך שכחתי? בטח, אני זוכרת! דיברנו על זה המון בסוף השנה, אבל החופש הגדול הזה משכיח הכל!"

"אז מחר אני כבר לא מגיעה לבית ספר. מחר על הבוקר הטיסה שלנו", הסבירה מלי. "וחשבתי שאולי אמצא באמריקה ילקוט חדש... משהו שאין בארץ... לא יודעת אם בכלל יהיה לנו שם זמן לקניות, אבל אולי. מקסימום אקנה ילקוט פה, כשנחזור".

הן נכנסו יחד לכיתה, נרגשות לפגוש את כל החברות. מלי החליקה למקום ששמרה לה תמר. "שולחן מעולה תפסת לנו, תודה", שמחה. "טוב שהצלחת להגיע מוקדם. אצלנו - אל תשאלי מה הולך... בקושי הצלחתי לצאת מהבית בזמן, ולזכור לגהץ את החולצה שלי!"